

Vážení adoptivní rodiče, vážení příznivci a přátelé Centra Narovinu,

z celého srdce Vám děkujeme, že jste i v loňském roce byli s námi a společně jsme podpořili vzdělání, lékařskou péči

a celkovou životní úroveň dětí i celých rodin v Keni. Od ledna 2019 máme v mateřských, základních, středních, vyšších odborných školách a na univerzitách 1745 dětí a studentů. Střední škola Ostrova Naděje na Rusinga Island v Keni už je se 4. ročníky kompletní...

Moc se těšíme na další společné kroky v tomto roce :)

V bulletinu představujeme další dobrovolníky, tentokrát v Keni, a také novou posilu v pražské kanceláři Adélu. Přinášíme příspěvky od adoptivních rodičů a také od jedné nové partnerské školy.

Krásné čtení a spokojený a radostný nový rok.

Za Centrum Narovinu Simona Heřtusová
simona.hertusova@adopceafrika.cz

Dárky s příběhem z Férového obchůdku podporují děti z Ostrova Naděje v Keni

Děkujeme za obrovský zájem o dárky z Férového obchůdku a všechna milá setkání na akcích. Výdělkem z roku 2018, částkou 359 000,- Kč, **podpoříme provoz střední školy a kliniky Ostrova Naděje.**

Pokud máte tipy na zajímavá místa nebo akce, kterých bychom se mohli s prodejním stánkem zúčastnit, dejte nám prosím vědět.

Děkujeme a těšíme se na další setkání, třeba v rámci velikonočních trhů :)

Komunitní centrum OSTROV NADĚJE můžete podpořit i DÁRCOVSKOU SMS

Do zprávy na číslo **87 777** napište SMS ve tvaru:
DMS TRV OSTROVNADEJE 30
DMS TRV OSTROVNADEJE 60
DMS TRV OSTROVNADEJE 90

Cena DMS je 30, 60 nebo 90 Kč, příjemce vaší pomoci obdrží 29, 59 nebo 89 Kč. Zvolenou částku budeme od vás dostávat každý měsíc až do doby, kdy se rozhodnete příkaz zrušit.

Pokud na číslo **87 777** pošlete SMS ve tvaru:
DMS OSTROVNADEJE 30
DMS OSTROVNADEJE 60
DMS OSTROVNADEJE 90
podpoříte náš projekt jednorázově.

Trvalá DMS podpora váš rozpočet nezatíží, nám naopak umožní lépe dosahovat dlouhodobě udržitelných cílů.

Děkujeme za podporu! www.darcovskasms.cz

Kdo tvoří tým Centra Narovinu?

Představujeme dobrovolníky a novou posilu v Praze

Jmenuji se Gilphers Oduor Mukoya a pracuji jako dobrovolný koordinátor Centra Narovinu pro oblast Kakamega County, to je druhý největší kraj v Keni, ve kterém se nachází největší počet středních škol. Vzdělávání dětí je mou vášní a vždy se snažím udělat vše proto, aby co nejvíce dětí v našem kraji získalo přístup ke vzdělání.

Vážím si zakladatelek Centra Narovinu za to, že se rozhodly pomáhat zranitelným dětem, a že zvyšují jejich šanci na lepší život skrze podporu jejich vzdělávání. V mém kraji je mnoho dětí, kterým se dostalo středoškolského a vysokoškolského vzdělání právě díky snahám pracovníků Centra Narovinu. Děkuji českému týmu i adoptivním rodičům, kteří ve spolupráci s nairobskou kanceláří odvádějí úžasnou práci a zajišťují tak lepší budoucnost pro zranitelné děti z Kakamega County.

Kromě dobrovolničení pro Centrum Narovinu pomáhám v kostele, jsem instruktorem komunitního programu zaměřeného na zdravotní péči, poradcem pro komunitní záležitosti, zdravotním pracovníkem a venkovským farmářem. Ve volném čase rád čtu beletrii a navštěvuji staré a nemocné. Přeji si, aby Centrum Narovinu i nadále pokračovalo v úžasné práci, kterou dělá a díky které se dostává pomoci těm nejpotřebnějším v naší společnosti.

Jmenuji se Lydia Njoroge, pocházím z pěti dětí a vyrostla jsem v Nairobi. Jsem manželkou, matkou 3 dětí a babičkou jednoho vnoučete. V mládí jsem pracovala jako učitelka v mateřské školce, díky čemuž jsem zjistila, že mě práce s dětmi velmi naplňuje. To mě inspirovalo k tomu, abych se stala dobrovolnou koordinátorkou Centra Narovinu. Kromě

dobrovolnictví s nadšením pořádám motivační přednášky pro mládež a ženy různého původu.

Ve volném čase ráda tančím, vařím a podporuji svého syna při koncertních vystoupeních.

Jmenuji se Mary Malenge a jsem dobrovolnou koordinátorkou Centra Narovinu. Práce s dětmi mě těší. Jsem učitelka v důchodu, 19 let jsem vyučovala na internátní škole. Mám zkušenosti ze soukromých i státních škol, kde jsem pracovala především jako výchovná poradkyně, díky čemuž jsem se toho o dětech mnoho naučila. Jsem koordinátorkou Bukaywa Humanist School, kterou navštěvuje 250 dětí.

Jsem vdaná a mám 5 dětí. Jedno z mých dětí zemřelo v roce 2011 a v roce 2012 jsem přišla i o manžela. Ve volném čase ráda hraju s dětmi volejbal.

Jmenuji se Robert K. Masitsa a pracuji jako dobrovolný koordinátor ve Vihiga County a sousedních krajích (Uasin Gishu County, Bungoma County, Kakamega County a Trans-nzoia County) pod Kenem Okongem (ředitelem nairobské kanceláře). Děkuji pražské i nairobské kanceláři Centra Narovinu, že mě nově ustanovili hlavním koordinátorem v dané oblasti.

Jsem ženatý, mám 5 dětí - 3 kluky a 2 holky. Ve volném čase rád čtu náboženské knížky, včetně Bible, a rád se také dívám na zprávy a na fotbal, především na anglickou fotbalovou ligu.

Doma máme malou drůbeží farmu a opravnu motorových vozidel. Bohužel jsem se ale nemohl vyučit mechanikem, jelikož moje rodiče neměli dostatek financí - neměli práci a museli uživit velkou rodinu.

Ať Bůh požehná celému českému týmu, adoptivním rodičům, Kenovi Okongovi i všem pracovníkům v nairobské kanceláři a keňským dobrovolným koordinátorům. Děkuji.

Jmenuji se Piuz Oloo a jsem dobrovolníkem Centra Narovinu v Keni. Koordinátorem jsem se stal před 3 roky, ale už od roku 2002 jsem byl aktivním členem Centra Narovinu. Pocházím z místa, které se jmenuje Komenya, v Siaya, ale žiju v Nairobi a pracuji s dětmi z různých částí Keni, především ze Siaya, Mavolni, Mdale a Kibery.

Díky Centru Narovinu jsem se naučil hodně o práci se sirotky a potřebnými rodinami různého původu. Živím se jako drobný podnikatel a spolupracuji také s Mírovou organizací v Kibeře. Jsem prvorozeným synem z 8-mi členné rodiny, s 2 ženami mám 7 dětí. Navíc se staráme o 5 sirotků, takže máme celkem 12 dětí.

Ať Bůh žehná Centru Narovinu a všem dobrovolníkům v Čechách i v Keni.

Jmenuji se Elizabeth Awuor Olalo a jsem svobodnou matkou 3 dětí. Se svými dětmi, vnoučetem a dalšími 3 sirotky žijeme v Umoja Estat. Jsem šťastná, že mi Bůh dopřál stát se babičkou. Jako koordinátorka v Centru Narovinu pracuji od roku 2009. Na této práci mi velmi záleží a jsem jí plně oddaná. Ráda pracuji a starám se o chudé děti, jelikož jsem se sama kdysi ocitla ve stejné situaci, když jsem přišla o maminku a později i o tátu a zbytek rodiny se o mě odmítl postarat.

Prošla jsem si těžkými časy, ale nakonec jsem vše překonala. Připojit se k Centru Narovinu bylo tím nejlepším rozhodnu-

tím – vzhledem k tomu, že jsem si prošla stejnou situací, jako děti, o které se stará Centrum Narovinu. Víím, jak je utěšit, znám jejich bolest, umím k nim být empatická a vždy jim poskytnu radu a péči, kterou potřebují. Můj prvorozený syn je nyní otcem, druhorozený syn má před svatbou a mé dceři Maurine, která byla také kdysi součástí programu Centra Narovinu, a která také porodila, se daří dobře. Věnuji se také drobnému podnikání (prodávám second-handové oblečení).

Slibuji, že budu pracovat a pomáhat, kde bude potřeba, jelikož cítím, že je to mým posláním.

Ať žije Centrum Narovinu, Dana a Ken.

Zdravím všechny příznivce Centra Narovinu, **jmenuji se Adéla Paříková** a pocházím z malého města u Karlových Varů. Před šesti lety jsem se přestěhovala za studiem do Prahy. Po absolvování školy jsem se poohlížela po práci v neziskovém sektoru. Zaujala mě nabídka práce právě v Centru Narovinu a od srpna jsem novou členkou malého týmu

pražské kanceláře. Jsem moc vděčná, že jsem dostala možnost dělat práci, která má smysl, a to práce v CN rozhodně má. Moc se těším na to, o co mě práce v Centru Narovinu obohatí, ať už osobně nebo pracovně.

A teď pár osobních detailů o mně. Moc ráda cestuji a poznávám nová místa a kultury. Cestování mi často pomáhá uvědomit si, že je spousta míst na Zemi, kde lidé nežijí v takovém dostatku jako my. A to mě především přivedlo k této práci. Moc ráda trávím svůj volný čas v přírodě na různých túrách nebo na procházkách s pejsky. Vždy si tak dokonale vyčistím hlavu. Moc se těším na spolupráci s vámi všemi.

Lenka Čumpelíková

zdraví všechny adoptivní rodiče a přátele Centra Narovinu z mateřské dovolené... V listopadu 2018 se jí narodila holčička Thea :)

Reakce na článek KDYŽ DĚTI V KENI PÍŠOU DOPISY z června 2018

Dobrý den paní Motejzíková,

ke konci června jste rozesílali adoptivním rodičům dopisy z Keni. V něm byl, tak jako vždy, přiložen bulletin, kde mě zaujal článek od vás, paní Čumpelíkové a Feminové. Přesně tyto problémy jsem měla. Na základě mých dotazů Centru Narovinu v Praze, bylo učiněno opatření, že mi v Keni koordinátor fotí moje podporované dítě s každým balíčkem, co mu posílám. Takže mám perfektní přehled, že mé dítě vše dostalo. Na otázky, které dítěti kladu v dopisech, se mi však moc nedostávalo odpovědí a proto jsem zkusila doporučenou variantu - otázky jsem napsala na extra papír a byla jsem zvědavá, jestli se mi vyplněný vrátí zpět...

A musím se pochlubit, že můj extra papír s otázkami se mi skutečně vrátil doplněn. Takže to funguje. Dítě za asi 2 roky adopce také pokládá otázky a já mu na ně odpovídám. Konečně korespondence začíná být víc vřelejší a osobní (o rodině) a ne tak ustrojená a formální.

Třeba to doporučíte nějakým dalším nešťastným rodičům, kterým se stále nedostává odpovědi na jejich otázky.

S pozdravem
Volfová

PS: ještě jednou vám moc děkuji s pomocí při komunikaci s rodinou v Keni a možnosti zaslání extraplátby.

Článek KDYŽ DĚTI V KENI PÍŠOU DOPISY je k přečtení na našich webových stránkách v sekci Bulletin (adresa odkazu:

https://www.centrumnarovinu.cz/sites/default/files/bulletin_06_2018-nahled.pdf

I have prepared some questions for you too:
(Please send this page back to me.)

How many brothers and sisters do you have?
I have one brother and two sisters

What are their names?
Are Jackson Ayona, Alice Olesian and Jennifer Ayoma

How many siblings go to school and how many siblings go to work?
Two goes to school and one finished form four and he is just at home

How old is your mother?
My mother is 45 years old

Why could not your mum cook "Chapatis" for Christmas? Did you have a little flour and other ingredients?
Could not afford flour and oil. we did not have any of ingredients

You write me how you are tall, please (140 or 150 cm??).
I am 150 cm

What do you need to send? But I can only send small objects.
Sent me story books. And a football ball

When does the first, second and third trimester ends at school? Which day?
first term 30th April 2018, Second term 27/8/18
third term 26/10/18

Can I again send you soup and rice? yes. but kindly incase the ratio is my description of food preparation understandable?
yes

Představujeme tým Ostrova Naděje na Rusinga Island v Keni

Jmenuji se Joash Ouma Okongo. Jsem jeden ze zakladatelů komunitního centra na Ostrově Naděje. Mám dvě ženy a dvanáct dětí. Některé z nich už jsou dospělé, takže mám také sedm vnoučat.

V centru pracuji jako manažer a koordinuji veškeré jeho aktivity. Jednou z aktivit centra, která se mě nejvíce dotýká, je adopce na dálku. Spolu s ostatními se podílím na vyhledávání a zařazování nových dětí do programu. Když jsem v terénu, abych identifikoval děti, které by měly být do projektu zařazeny, nacházím jich mnohem víc, než bych si přál.

Je ale úžasné sledovat ty stejné děti třeba po měsíci, když si v sirotčinci hrají a jsou zdravé a spokojené. Když se ohlédnou, někdy jen těžko potlačují dojetí. Jsem velmi vděčný všem v Evropě, díky jejichž neúnavné snaze je tohle všechno možné. Je to náročná práce, ale výsledky za to určitě stojí.

Jmenuji se William Oniamba a v současné době jsem ředitelem Island of Hope Humanist Society School v Keni. Na této škole vyučuji chemii a matematiku.

Chemie byla můj hlavní studovaný předmět na univerzitě. Rád ji jak učím, tak studuji. Chemii mám rád, protože je snadné ji

pochopit díky její praktické povaze – je snadné si zapamatovat informace, se kterými se setkáváte v praktickém životě.

Matematika je pro mne koníčkem. Obsahuje krásná a zajímavá témata, která mne velmi inspirují. Například Pythagorovu větu shledávám velmi zajímavou – byla objevena ve starověku, ale je stále aktuální. Můj oblíbený citát, který mne velmi inspiruje udělat správnou věc, je od Martina Luthera Kinga, známého aktivisty za občanská práva. Cituji: „Až se svět ohlédne za našim stoletím, bude plakat. Ne proto, že bylo zaplaveno krutostí, ale proto, že dobří lidé mlčeli.“

• 29 let • ženatý, se ženou mají 2 děti • pochází z ostrova Rusinga • koníčky: basketbal, sledování fotbalu

Jmenuji se Saoline Ouma. Je mi 28 let a pocházím z této komunity. Jsem svobodná a děti nemám. Mám dvě sestry. Mám ráda fotbal a ve svém volném čase ráda čtu romány.

K této instituci jsem se připojila v roce 2013. Žijí a vzdělávají se zde sirotci a já si užívám času

s nimi stráveného, protože jsem také sirotek. Jsem učitelka na základní škole, kde učím žáky prvního ročníku.

V této instituci jsem se mnoho naučila, zejména o vyhýbání se násilí, což mi moc pomohlo vyřešit mnoho problémů doma. Mí žáci se mi svěřují se svými problémy, kterým doma čelí, a mé rady jim pomohly některé z nich vyřešit. Díky pobytu zde, mezi dětmi, jsem se naučila o rovnosti. Nikdo není víc než jiný. Tuhle myšlenku prosazují i doma. Práce s malými dětmi je zábava.

Jmenuji se Omondi Brian Onyanyo. Pracuji jako učitel v Island of Hope Humanist School. Mám rád svou práci se žáky v této instituci. Jsem třídním učitelem druhého ročníku. K organizaci jsem se připojil před rokem a od té doby Ostrov Naděje změnil můj život. Jsem vděčný zakládajícím členům. Ať se jim daří a dál naší společnosti pomáhají.

• 26 let • žije s manželkou a dítětem • pochází z provincie Kisumu • koníčky – fotbal a volejbal, poslech hudby

Jmenuji se Jenipher Atieno Dalina, je mi 45 let. V Centru Narovinu pracuji jako učitelka v mateřské školce od roku 2007. V této instituci jsem se mnoho naučila. Centrum Narovinu přineslo velkou změnu do této komunity, a ještě více do mé rodiny, a to díky seminářům, které zorganizovali naši ředitelé. To, co dostáváme, je velmi málo ve srovnání s vysokými životními náklady, které máme. Je stále těžké se uživit, přesto je to velká změna.

Opravdu si užívám práci s dětmi a příslib pracovat s nimi i v budoucnosti. Děkuji.

• stará se o 5 dětí (jde o děti druhé manželky jejího muže) • koníčky – zpěv, čtení (knihy s příběhy a Bible)

Jmenuji se Rachael a je mi 38 let. V Island of Hope Humanist School na ostrově Rusinga jsem začala pracovat v roce 2013 jako učitelka prvního ročníku. V roce 2014 jsem se začala zajímat o práci ve školce s malými dětmi. Byla jsem tehdy člověk zlomený, násilný a velmi

temperamentní. Humanistické filosofie, tedy vyhýbání se násilí, nesoutěživost a chování se k ostatním tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám, změnily můj život a od té doby jsem se v tomto směru dost zlepšila. Ráda pracuji s malými dětmi, protože jejich smích je mojí

radostí a jejich štěstí mojí pýchou.

• pochází z provincie Homa Bay (Kisumu) • koníčky – fotbal, tanec a zpěv • svobodná a bezdětná

Jmenuji se Grace Akinyi

a je mi 32 let. Jsem učitelka v mateřské školce na Ostrově Naděje, Rusinga. Na svou práci jsem se připravovala na Montessori univerzitě v Nairobi. Začala jsem zde pracovat

v roce 2016. Velmi mě povzbudilo jak učení, tak semináře organizované našimi řediteli, kterých jsem se účastnila. Svou práci mám ráda, protože je v instituci vyhýbající se násilí, a také se mi líbí ideologie Centra Narovinu.

• svobodná matka se šestiletým dítětem • pochází z provincie Homa Bay • má ráda sledování filmů a poslech hudby

Jsem Michal Ogueno Mangana, známý jako Jack Mangana. Je mi 38 let. Jsem ženatý a mám dvě děti.

Rybařím a pracuji na farmě. Moje žena je v domácnosti. Zaopatřuji svou manželku a děti, a navíc se ještě starám o svou ovdovělou matku, sestru a další tři děti, pocházející z chudých rodin.

Dobrovolnictví v Centru Narovinu jsem se začal věnovat v roce 2001. Mojí prací v této organizaci je fotit a sbírat formuláře a dopisy od sponzorovaných dětí. Mimo to vyplňuji formuláře pro děti nově zařazené do adopčního programu a pomáhám dětem a rodinám, které nemohou samy napsat dopisy svým sponzorům.

Práci pro Centrum Narovinu si opravdu užívám, protože od té doby, kdy jsem zde začal dobrovolničit, jsem si našel mnoho přátel jak v komunitě, tak mezi dětmi. V neposlední řadě bych chtěl vyjádřit velké díky organizaci, Daně a všem sponzorům adoptivním rodičům, za to, že jste umožnili chudým dětem, sirotkům a dětem z chudých rodin chodit do školy. Děkuji.

S vděčností začínám svůj čtvrtý rok na pozici lékařského pracovníka v Centru Narovinu, v klinice Ostrov Naděje Rusinga. Je skvělé společně pracovat na tom, aby klienti měli k dispozici ty nejlepší možné služby.

K centru Narovinu jsem se připojil v roce 2015. Jsem šťastný, že ze mne tato organizace udělala zodpovědnějšího, nadšeného člověka, kterým jsem dnes.

Velmi oceňuji ředitelku Centra Narovinu, Danu Feminovou a ředitele, pana Kena a Joshe Okonga, za to, že ve mne věřili. Jsem pyšný na kroky, které zatím byly učiněny pro zlepšení jak kliniky, tak celé organizace. Těším se na další společnou práci s cílem vybudovat z organizace i kliniky ještě lepší místo. S pozdravem Chris Hinah. • 31 let • ženatý • 4 děti (3 dcery, 1 syn) • pochází z provincie Kisumu • koníčky – čtení knih, přátelé

Jmenuji se Pamela Achieng Oti-

eno, je mi 43 let a mám čtyři děti, z nichž dvě jsou v programu adopce na dálku. Také mám dvě vnoučata, které navštěvují naši základní školu. Pocházím z ostrova Rusinga. Pracuji zde od roku 2004. Začínala jsem jako uklízečka, také jsem vypomáhala v sirotčinci. V současné době pracuji jako vedoucí kuchyně, jsem zodpovědná za sklad jídla a za přípravu jídla pro všechny děti z Ostrova Naděje,

což je asi 500 dětí. Užívám si zejména péči o děti ze sirotčince, protože se cítím jako jejich máma, když nemají vlastní rodiče. Jsem opravdu vděčná za to, že jsem součástí tohoto projektu. Koníčky: vaření, vyprávění příběhů dětem, zpěv.

Jmenuji se Ronaldo B. Gitana, je mi 52 let, jsem ženatý a mám 3 syny. Ve volném čase rád čtu knihy - Bibli, knihy o rybaření a science fiction. Když mám čas, rád jezdím na kole. Zajímám se také o organické farmaření a v Ostrově Naděje mám na starosti projekt chovu ryb a farmu.

Rybolov jsem vystudoval na jedné z nejznámějších rybářských škol na Filipínách, kterou je Rybářská univerzita Bicol. Studia jsem dokončil v roce 1986 a od té doby se věnuji chovu ryb. Pracoval jsem v několika zemích, konkrétně v Indii, Mosambiku, Vietnamu, Zambii, Zimbabwe a Malajsii.

Projekt chovu ryb začal loni, 26. ledna 2018. Opravily a vylepšily se stávající rybí klece o velikosti 2x2m a vyrobilo se šest nových o velikosti 6x6m. Zároveň byly vylepšeny dva stávající rybníky, které byly původně používány pro rozmnožování ryb z umělé líhně. Po devíti měsících tvrdé práce jsme začali lovit malé klece a viděli jsme plody naší práce. V lednu 2019 jsme dokončili výlov čtvrté klece. A pomalu, ale jistě, zakládáme místní trh pro naši humanistickou značku „Fish for All“ (Ryby pro všechny) – čerstvé a kvalitní ryby z jezera s vynikající chutí.

Zdravotní pojištění a příklad zajímavé extra platby

Extra platby jsou jednorázové platby, které se posílají maximálně tři-krát do roka (jednou za trimestr). Adoptivní rodiče je posílají svým dětem mimo platby na školné. Nejčastěji se jedná o peníze na nákup jídla a oblečení pro rodiny v náročné životní situaci, dále na pořízení notebooku pro vysokoškolské studenty, jízdního kola pro děti, kteří musí absolvovat časově náročnou

cestu do školy pěšky. Extra platby slouží zejména k podpoře dětí při studiu, jejich potřebnost tedy vždy ověřujeme. Nicméně objevují se zde i méně obvyklé platby.

Tento příklad zajímavé extra platby souvisí s naším programem zdravotního pojištění. Kdyby Melsa (ID 52391) neměla zaplacené zdravotní pojištění, nepřišlo by se na opakující se nemoc. Díky programu chodí dívka na pravidelné kontroly a vyšetření. Proto se přišlo na to, že se Melsa třikrát během jednoho půlroku nakazila břišním tyfem. Pohotová a všímavá adoptivní maminka se nabídla, že by pomocí extra platby dívce zaplatila očkování proti břišnímu tyfu. Doufáme, že se dívce tato nemoc již vyhne a bude se opět bezstarostně usmívat.

Dlouholeté zkušenosti nám ukázaly, že kvůli úrazům a běžným onemocněním často musejí děti přerušovat školní docházku.

Náklady na zdravotní péči jsou v Keni vysoké, rodiny nemají prostředky na návštěvu lékaře, a tak se dětem nedostane kvalitního ošetření a léčby. V roce 2009 jsme proto rozjeli projekt Zdravotní pojištění, z něhož jsou dětem hrazeny náklady na ošetření a zdravotní péči. Projekt zároveň zajišťuje informovanost o nejčastěji se vyskytujících nemocech a jejich prevenci.

Pojištění dětem zajišťuje:

- kompletní preventivní prohlídku včetně krevních testů na HIV (za předpokladu, že s testy bude rodina souhlasit);
- sledování HIV pozitivního pacienta, léky a všechny potřebné informace;
- informace o prevenci obvyklých onemocnění;
- úhradu nákladů na ošetření a léky v případě hospitalizace, tzn. i na lékařskou péči u závažnějších stavů vyžadujících pobyt v nemocnici, a to včetně úrazů a nehod;
- úhradu nákladů na ošetření a léky v případě ambulantního ošetření u lékaře.

Pokud o pojištění uvažujete, pojistit dítě je možné vždy na období od 1. června do konce května následujícího roku, a to zasláním částky 1 500 Kč (60 EUR) na náš účet do 15. 5. Jako variabilní symbol uveďte číslo 6 + číslo „vašeho“ dítěte, pod nímž je vedené v databázi „adoptovaných dětí“ (tj. např. 641023).

Alexandra Yaklyushyna

Klub přátel adopce

Z účtu Klubu přátel adopce, kam lidé mohou přispívat pravidelnou i nepravidelnou částkou pod v. s. 800, a kam jdou i přeplatky, které nám věnovali „adoptivní rodiče“ z ukončených adopcí, jsme v prvním trimestru 2019 (k 31. 1. 2019) podpořili celkem 49 dětí (celkem se jedná o částku 197 600,- Kč), které přišly o podporu svého dosavadního „adoptivního rodiče“.

Konkrétní seznam podpořených dětí a jejich příběhy najdete na našich stránkách:

<https://www.centrumnarovinu.cz/content/klub-pratel-adopce>
Za věnované částky na Klub přátel adopce velmi děkujeme. Tyto děti nemusí přerušit školní docházku a mohou pokračovat v dalším studiu.

Hana Jodasová

Jedním z těch, koho můžete podpořit se vzděláním v rámci programu Adopce afrických dětí - projektu pomoci na dálku, je **WILLIAM**. Rádi bychom Vám představili jeho příběh.

William Awino Ombalo (ID 52672) má tři sourozence a je nejmladší z rodiny. Jejich rodiče zemřeli, takže se o děti stará teta, která je vdova, je v domácnosti a má také i vlastní děti. Všechny děti musí žít a platit jim školné. Měsíčně mají k dispozici

cca 1800 KES (cca 418 Kč). Rodina tedy zcela závisí na darech dobrodinců a příbuzných. Žijí ve vlastním hliněném domku se dvěma místnostmi. Vaří na ohni a vodu si nosí z jezera.

William rád hraje fotbal a volejbal. Ve škole ho baví svahilština, matematika, fyzika, chemie a dějepis. William by se jednou rád stal právníkem.

V roce 2019 nastoupil do 3. ročníku střední školy Island of Hope-Humanist Mixed Boarding Sec. School. V předchozích letech se jeho teta snažila platit školní poplatky sama, ale nedařilo se jí to. Proto jsme se rozhodli, že Williama zařadíme do programu adopcí, aby nemusel kvůli nezaplacenému školnému odejít ze školy. Chlapec potřebuje podporu ve výši 5600 Kč / 220 EUR za trimestr.

K dostudování střední školy mu zbývají 2 roky. Pokud Vás příběh Williama zaujal a chtěli byste ho podporovat, kontaktujte prosím koordinátorku Marii na marie.niederhafnerova@adopceafrika.cz, tel. +420 732 122 654. Děkujeme.

Návštěva Francise v Kilingili

Jsou vánoční svátky 2017. Sedím u průvodce Lonely planet a plánuji letní keňskou dovolenou, safari, moře... Najednou mi dochází, že Francis, dnes 17ti letý student střední školy, kterého moji rodiče sponzorují více než deset let, žije právě v Keni. Pojedeme za ním. Odvážné? Nemožné? Riskantní? Neváhám a emailem oslovuji Centrum Narovinu a svěřuju se se svým záměrem.

Je 8. srpna 2018 a máme před sebou dobrého půl dne cesty do Kilingili. Mě a přitele Honzu doprovází ještě Rachel,

nairobská zástupkyně centra. Auto poskakuje po rozbité vozovce a s ním kufr plný dárků pro Francise a jeho rodinu – trvanlivé potraviny, oblečení, sladkosti, fotografie a také kniha o Praze. Riskantní styl jízdy našeho řidiče mi nedovolí zamhouřit oko, a tak si stále dokola představuji, jak bude setkání probíhat, co si povíme, jak na nás bude Francisova rodina reagovat. Snažím se také psychicky připravit na velmi chudý příbytek celé rodiny, abych se při návštěvě vyvarovala dojetí a lítosti.

Plány berou v první vteřině za své, keňská spontánnost je převládající. Setkání začíná a bude radostné, emotivní a nezapomenutelné.

Vítáme se s Francisem, jeho otcem a bratrem. A pak také s babičkou a mnoha dalšími příbuznými, kteří žijí v domcích okolo. Všichni se hned ochotně zapojí a pomáhají z auta nosit potra-

viny a další dary. Nejvíc dětí se seběhne, když se Francis rozhodne podělit o bonbony, které jsme z Česka dovezli.

Role průvodce se ujímá Francisova učitelka ze základní školy. Ukazuje nám hliněný domek o velikosti asi 10 m², jedna půlka plní funkci kuchyně, druhá je na spaní, avšak vybavení ani nábytek žádný. Připomíná nám Francisovu složitou životní situaci – matka rodinu opustila, když byli tři chlapi ještě malí, otec byl několik let ve vězení, jeden z bratrů před půl rokem utekl a nikdo neví, kde se potuluje. Tatínka už z vězení sice propustili, ale bohužel holduje alkoholu, a tak rodinu zaopatřit nedokáže. Paní učitelka nad Francisem drží ochrannou ruku a dbá na to, aby pokračoval ve studiu

a v těžkých chvílích se nevzdával.

Posmutnělý hlas brzy přejde do energického vyprávění o škole, kde prý Francisovi ze všeho nejlíp jde matematika a taky náboženství a rád by se stal inženýrem. Povídáme si, objímáme se, fotíme, točíme videa, vstřebáváme silné okamžiky a u toho pozorujeme, jak se nám k nohám snáší dary. Francisova rodina je tak chudá, že nemá ani vlastní políčko nebo dobytek, ale hrdost a smysl pro spravedlnost jim nedovolí nechat nás odjet s prázdnou. A tak dostáváme tři obrovské, asi padesátikilové trsy banánů, čerstvě nasekanou cukrovou třtinu, a když začne na babiččině dvorečku hon na slepici, s díky vysvětlujeme, že do hotelu by ji s námi nepustili.

Pomalou se loučíme a na cestě domů debatujeme o smyslu toho všeho. Možná, že potraviny zabaví otec a strýcové a smění je za alkohol, který evidentně konzumují ve velké míře. Možná, že Francis, stejně jako jeho otec, jednoho dne ukradne jídlo, aby zahnal hlad a tak začne kariéru v kriminále. Možná, že mu paní učitelka bude dost silným vzorem, aby studoval a splnil si svůj sen stát se inženýrem. Možná, že bude dobrým příkladem pro své sourozence a pomůže také jim dosáhnout výš. Má smysl doufat. Má smysl věřit. Má to smysl.

Lenka Vykopalová

PROJEKT KEŇA NA GYMNÁZIUM KOJETÍN

Gymnázium Kojetín se už dva roky zapojuje do projektu Světová škola. V praxi pro nás tento projekt znamená, že si každý rok vybereme nějaké téma, poskládáme tým studentů, dobrovolníků, a celý rok se toto téma snažíme nějakým způsobem zpracovat a také pomoci.

V prvním roce bylo naše téma Kambodža. Jedna naše studentka odsud pochází, proto jsme si vybrali právě tuto zemi. V loňském roce jsme zpracovávali Ukrajinu, protože na našem gymnáziu máme studenty i odtud. Pro školní rok 2018/2019 jsme si vybrali zemi bez návaznosti na jakéhokoliv našeho studenta, nicméně doufáme, že tento rok bude minimálně stejně úspěšný jako ty předešlé. Naše letošní téma, jak už nadpis prozrazuje, je Keňa. Hledali jsme partnera, se kterým bychom náš projekt mohli realizovat a našli jsme ho v podobě organizace Centrum

Narovinu, která má v Keni pobočku a aktivně pracuje s místními komunitami. Příjemně nás překvapil profesionální přístup paní Simony Heřtusové, která nám navrhla spoustu možností, jak se za-

pojit a co podpořit přímo v Keni. Protože jsme školní institucí, vybrali jsme si podporu komunitního centra Ostrov Naděje s mateřskou, základní i střední školou.

Máme za sebou teprve první pololetí školního roku, ale už je za námi vidět spousta práce. Od října každý měsíc studenti krátkou prezentací seznamují žáky nižšího gymnázia s tématy týkajícími se Keni. Slyšeli už o geografii, přírodě, historii a umě-

ní, čeká je ještě seznámení s literaturou, životem ve slumech, v tělesné výchově si zahrají nějakou keňskou hru a dozví se, jestli jsou mezi Keňany proslulí sportovci.

Studenti septimy také secvičili před Vánoci divadlo s názvem Keňa není růžová. Pohádku Šípková Růženka převedli do prostředí keňské farmy na růže a zveršovali ji. Divadlo mělo velký úspěch, líbila se spousta vtipných okamžiků a hudební vsuvky.

Za sebou máme i prezentaci celého projektu při dnech otevřených dveří na našem gymnáziu. Jedna třída se změnila takřka ve výstavní pro-

story, pomocí velkoformátových fotografií jsme představili činnost organizace Centrum Narovinu na západě Keni, která zde založila a podporuje komunitní centrum Ostrov Naděje. Prodávaly se zde výrobky z Férového občůdku Centra Narovinu a byl o ně veliký zájem, především o férovou kávu a čaj. Naši školu ve dvou dnech navštívilo asi 200 lidí a téměř všichni se zde alespoň na chvíli zastavili.

Co chystáme na druhé pololetí? Budeme vyrábět jednoduché školní pomůcky pro studenty keňské střední školy, zároveň s nimi budeme sdílet čtyři témata. Dozvíme se vzájemně o životě v našich školách, o tom, jak trávíme volný čas, co máme rádi na našich zemích a jaké jsou naše zvyky a tradice.

Od 5. února do 8. března budeme v prostorách Vzdělávacího a informačního centra v Kojetíně vystavovat fotografie Centra Narovinu z Ostrova Naděje, kde funguje klinika, sirotčinec, mateřská, základní a střední škola. Návštěvníci si budou moci prohlédnout také fotografie z národních parků i měst, seznámí se s historií, uměním, obživou lidí atd. Tato výstava se z Kojetína v polovině března přesune do obchodního centra Galerie v Přerově. Společně s výstavou proběhne sbírka školních potřeb, která poputuje přímo ke školákům keňského Ostrova Naděje. A protože chceme poslat i nějaké peníze na nákup učebnic pro děti navštěvující Ostrov Naděje, sbíráme od října hliníkové plechovky. Doufáme, že výtěžek bude velký, do sběru se totiž zapojili obyvatelé nejen Kojetína, ale i Kroměříže, Prostějova, Chropyně, Němčic nad Hanou a dalších okolních vesnic.

Mgr. Dana Dýmalová